

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120206157
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5120206157.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: P. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/X, XXX XX G., zastúpený JUDr. Petrom Vachanom, advokátom so sídlom L. T. XXXX/X, Z., o zaplatenie 1.839,76 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/44/2020-122 zo dňa 24.11.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/44/2020-122 zo dňa 24.11.2020 vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.345,21 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.345,21 eur od 27.10.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, mení tak, že žalobu zamietá.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. V nenapadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, ostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/44/2020-122 zo dňa 24.11.2020 nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi (v tomto štádiu konania P. E. X. a .s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155) sumu 1.345,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.345,21 eur od 27.10.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (prvá veta výroku). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhá veta výroku). Zároveň týmto rozsudkom rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 46,24 % (tretia veta výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol právny vzťah na základe zmluvy uzavretej dňa 28.10.2016, ktorý posúdil v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj v zmysle ust. § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Vzhľadom na námietku žalovaného skúmal vo veci splnenie povinností veriteľa v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Z predložených listinných dôkazov pripojených k žalobe nebolo preukázané, že pri poskytnutí úveru konal právny predchodca žalobcu s odbornou starostlivosťou, resp. že z jeho strany neprišlo k hrubému porušeniu povinností v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Žalobca totiž nepredložil žiaden doklad o relevantnom posudzovaní

spôsobilosti dlžníka splácať úver, bonitu žalovaného posudzoval zrejme iba zistením zamestnávateľa a výšky príjmu, neskúmal záväzky dlžníka, jeho rodinný stav, nevykonával lustrácie žalovaného, na základe čoho mal okresný súd za to, že žalobca nepreukázal, že by relevantne posudzoval schopnosť splácať úver žalovaným. Žalobca, resp. jeho právny predchodca tak nekonal s odbornou starostlivosťou a hrubo porušil svoje povinnosti pri uzatváraní úverovej zmluvy. Na základe uvedeného okresný súd konštatoval, že pokiaľ veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa uvedeného ustanovenia sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2.500,- eur, z ktorého zaplatil 1.154,79 eur. Žalobcovi tak vzniklo právo na vrátenie rozdielu medzi poskytnutou výškou úveru a sumou uhradenou žalovaným, bez nároku na úroky z úveru, poplatky alebo akékoľvek iné plnenia spojené s poskytnutým úverom (vrátane nákladov na vymáhanie, navyše, keď tieto neboli ani riadne preukázané). Okresný súd pri rozhodovaní o úroku z omeškania postupoval v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Po vyhlásení rozsudku okresného súdu došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom sporu, v dôsledku čoho okresný súd uznesením č. k. 42Csp/44/2020-176 zo dňa 15.12.2020 pripustil na základe návrhu pôvodného žalobcu (P. E. X., a. s.) zmenu strany sporu na strane žalobcu, a to vstupom spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o. do konania.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal zmeny napadnutého rozhodnutia v prvom a treťom výroku tak, že žaloba bude vo zvyšnej časti zamietnutá a prizná sa mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Podľa jeho názoru okresný súd správne považoval zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov aj z toho dôvodu, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou a neposúdil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver na základe údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo s prihliadnutím na údaje z príslušnej databázy. Okrem bezúročnosti a bezpoplatkovosti však pre veriteľa vyplýva z uvedeného ďalšia sankcia, resp. povinnosť, v zmysle ktorej veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Uvedené potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 11Co/117/2017 zo dňa 16.05.2017. Rovnako poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR spis. zn. III. ÚS 4129/2018 zo dňa 26.02.2019. Keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Sankcia uvedená v ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné, čo má za následok nepreukázanie výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. A keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nenastala ešte konečná splatnosť úveru (termín konečnej splatnosti je 12/2021) a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pre nekonanie s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné považovať za neplatné, zo strany P. E. X., a. s. došlo k postúpeniu tzv. „nezosplateného“ živého úveru, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru upravuje ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku, ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne dva úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Uvedený právny názor potvrdil Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí spis. zn. 10Co/84/2018 zo dňa 26.04.2018. Žalovaný tiež s odkazom na rozhodnutie Bankovej rady NBS zo dňa 27.11.2018 poukázal aj na to, že žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o mimoriadnej splatnosti dlhu do dispozičnej sféry žalovaného pred dorúčením žalobného návrhu, neboli tu teda splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu. Žalovaný ďalej uvádzal, že predžalobnú upomienku a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti vypracovala obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. (právny predchodca pôvodného žalobcu), ktorá v tom čase bola nebankovým subjektom, a teda v roku 2016 a 2017 sa na ňu nevzťahovalo ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Od 01.01.2018 sa právnym nástupcom zaniknutej spoločnosti stala P. E. X., a. s. Banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné pri výkone svojej činnosti postupovať obozretne, najmä sú povinné vykonávať obchody pri

vynaložení odbornej starostlivosti; vynaloženie odbornej starostlivosti je banka a pobočka zahraničnej banky povinná hodnoverne preukázať. Podľa názoru žalovaného splnenie, resp. nesplnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať so splnením, resp. nesplnením povinnosti banky alebo pobočky zahraničnej banky postupovať v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno považovať predžalobnú upomienku a tiež ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, tieto dokumenty sa vzťahujú na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a nie na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Tiež zdôraznil, že pohľadávku postúpila až P. E. X. a. s. ako právny nástupca obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., a preto je potrebné predložiť výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vystavenú P. E. X. a. s. Na podporu tohto názoru odvolateľ odkázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 19CoCsp/28/2020 zo dňa 28.10.2020. Podľa názoru žalovaného je právne irelevantné, že doručením žaloby žalovanému bolo preukázané doručenie predžalobnej upomienky, ktorú podľa názoru súdu je možné považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Predžalobná upomienka je neplatný právny úkon, pretože právny predchodca žalobcu - obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Nejde o výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vypracovanú bankovým subjektom a napokon táto výzva sa vzťahuje na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a nie na upozornenie na postúpenie pohľadávky. Na záver odvolateľ odkázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 1Co/301/2019 zo dňa 21.05.2020. Na základe uvedeného mal za to, že žalobca nepreukázal, že by právny predchodca žalobcu postupoval v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže nepredložil výzvu v zmysle uvedeného ustanovenia, a preto žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu, na ktorú je konajúci súd povinný prihliadať ex offio.

5. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že úver, z ktorého nároky sú predmetom tohto sporu, bol žalovanému poskytnutý spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s., ako to vyplýva z predloženej zmluvy o pôžičke. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový a právny stav a dospel k správnym právnym záverom. Rovnako je nedôvodná námietka nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto spore. Pôžičku v danom prípade neposkytla banka. Spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. nikdy nebola bankou. Bola poskytovateľom spotrebiteľských úverov v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Poskytnutý úver nebol bankovým produktom a právny vzťah medzi žalovaným a pôvodným veriteľom nepodliehal právnemu režimu Zákona o bankách. Išlo o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., vrátane podmienok postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru podľa ust. § 17. Zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru splnené boli. P. E. X., a. s. je len právnym nástupcom pôvodného veriteľa, ktorý zanikol rozdelením dňa 31.12.2017. Avšak aj v prípade, ak by postúpenie pohľadávky podliehalo splneniu obligatórnych podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, tieto boli všetky splnené. Pred postúpením pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve nepretržite v omeškaní viac ako 90 dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Doposiaľ bolo v konaní žalobcom preukázané, že žalovaný bol v omeškaní s plnením čo i len časti svojho záväzku, ako aj skutočnosť, že pôvodný veriteľ ho preukázateľne vyzval na splnenie písomnou výzvou zo dňa 26.08.2017, ktorá bola žalovanému doručená 04.09.2017. Právny názor žalovaného, že písomná výzva má byť dlžníkovi zaslaná bezprostredne pred postúpením, nemá oporu v zákone. Žiadnym výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je možné dospieť k nevyvrátiteľnému právnemu názoru, že písomná výzva má byť klientovi banky zaslaná bezprostredne pred postúpením pohľadávky. Ustálená rozhodovacia prax všeobecných súdov považuje odoslanie výzvy na zaplatenie čo i len čiastočne omeškaného peňažného záväzku kedykoľvek po vzniku tohto omeškania za splnenie tejto zákonnej podmienky. Na podporu svojho názoru odkázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/564/2015 zo dňa 30.11.2015 a spis. zn. 10Co/53/2015 zo dňa 31.03.2016.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že pokiaľ žalobca vo svojom vyjadrení poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, táto bola definovaná v uznesení Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017 sp. zn. 3Cdo 6/2017, kde sa uvádza, že ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v

skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018 ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Po zániku obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s. sa dňa 01.01.2018 stala právnym nástupcom P. E. X., a. s. Keďže v danom prípade uzatvorila zmluvu o postúpení pohľadávky P.E.X., a. s. v postavení bankového subjektu, na ktorý sa vzťahuje ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, bolo jej povinnosťou vypracovať výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Keďže tak neurobila, neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle uvedeného ustanovenia.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 388 CSP zmenil v prvej vete výroku spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku. V druhej vete výroku ostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

8. Krajský súd výzvou zo dňa 28.06.2021 umožnil stranám sporu vyjadriť sa v lehote 10 dní k možnému použitiu ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. na pojednávanú vec.

9. V reakcii na výzvu krajského súdu žalovaný odkázal na obsah svojho odvolania, v ktorom uviedol, že ku dňu postúpenia pohľadávky nenastala ešte konečná splatnosť úveru (termín konečnej splatnosti 12/2021) a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pre nekonanie s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné považovať za neplatné. Zo strany P. E. X., a. s. došlo k postúpeniu tzv. nezosplateného živého úveru, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a taktiež v rozpore s ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu žalobca nemá v danom konaní aktívnu vecnú legitímáciu, a preto je žaloba nedôvodná v zostávajúcej časti, ktorá bola predmetom súdneho konania. Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, ako navrhol v podanom odvolaní.

10. Žalobca sa k výzve krajského súdu v určenej lehote nevyjadril.

11. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 299/2016 Z. z. účinnom od 01.01.2017, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu [18b) Zákon č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov] na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

12. V danom prípade okresný súd ustálil, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu hrubého porušenia znenia ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. V tejto časti sa odvolací súd s posúdením veci súdom prvej inštancie stotožnil (navyše žalobca vo veci odvolanie nepodal, z čoho možno vyvodiť, že tento záver akceptoval). V zmysle ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. však má uvedené za následok aj to, že veriteľ nemohol vyžadovať od dlžníka okamžité splatenie úveru. Pokiaľ teda došlo k realizácii požiadavky veriteľa na zaplatenie celej sumy úveru (k tzv. zosplateniu úveru), tento úkon nemohol voči žalovanému vyvolať žiadne právne účinky, pretože na jeho vykonanie neboli splnené zákonné predpoklady. Následne, pokiaľ po vyhlásení rozsudku okresného súdu pôvodný žalobca (banka) postúpil pohľadávku na ďalší subjekt (aktuálneho žalobcu), postupoval v rozpore s cit. ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., keďže tak mohol učiniť až po konečnej splatnosti úveru, ktorá v zmysle zmluvy ešte len nastane (dňa 20.10.2021). Zistenie, že v danom prípade došlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky, tak viedlo odvolací súd ku konštatovaniu absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a k zmene rozsudku v napadnutom výroku tak, že sa žaloba zamietla.

13. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z plného úspechu žalovaného v spore, ako aj plného úspechu žalovaného v odvolacom konaní. Preto žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).